

værende Indenrigsminister, om han vilde være villig til at gøre Skridt til en Afløsning af Laksegaardens Fiskeriret. Herpaa gav Indenrigsministeren, den nuværende højtærede Konseilspræsident, det meget velvillige Svar — med den højtærede Formands Tilladelse vil jeg oplæse det —: „Hvis altsaa Forespørgslen i Dag gælder dette, om Regeringen, naar der først er kommet en nærmere Afgørelse af, hvor langt Fiskerigaardens Eneret strækker sig, vil træde hjælpende til for at træffe en Ordning paa bedst mulige Maade, tror jeg, at jeg tør svare, at det vil Regeringen ganske sikkert.“ Der er i Øjeblikket i Indenrigsministeriet en Overbevisning om, at Forholdene ere saaledes, at det ikke kan vedblive at gaa paa den Maade, men at man maa søge at faa en Ordning tilvejebragt, og jeg gentager, at en saadan Ordning vil vist ikke være mulig uden Regeringens Hjælp.“ Efter at man havde modtaget dette højst velvillige Svar fra Indenrigsministeren, var det, Kommissionen blev nedsat, og dens Arbejde foreligger nu og har allerede foreligget i længere Tid for det højtærede Ministerium. Jeg tillader mig nu at spørge den højtærede Landbrugsminister, og jeg spørger paa de manges Vegne, der ere interesserede i dette Spørgsmaals Løsning: Kan man gøre Regning paa, at denne Sag kommer frem i indeværende Rigsdagssamling? Jeg spørger paa den talrige Befolknings Vegne, der paa forskellig Maade forulæmpes af Laksegaarden, og for hvem Laksegaarden snart ligefrem er bleven en Svøbe, ikke alene derved, at den foraarsager Oversvømmelser paa de ovenfor liggende Arealer, men ogsaa derved, at denne Fiskeriret og de forskellige Domme, der ere faldne angaaende denne Ret, der paa Egnen have fremkaldt en Tilstand, som man vist skal lede om Mage til, en Tilstand, der virker højst nedbrydende paa den Respekt, man altid maa have for virkelige Retsafgørelser. Man trodsrer nemlig disse Retsafgørelser, og hvorfor? Fordi de i højeste Grad komme i Strid med saa mange store og dyre Interesser. Men jeg spørger ogsaa paa Ejerenes Vegne, der lige siden han kom i Besiddelse af Laksegaarden har været en i høj Grad fortrædiget Mand, fordi han har villet hævde sin købte og betalte Fiskeriret, og som nu snart er en økonomisk ruineret Mand, ikke alene ved det Indgreb, Fiskeriloven af 5te April 1888 har gjort i hans Fiskeriret, men ogsaa paa Grund af den uafbrudte Kamp, han har maattet føre for at hævde denne sin Eneret. Og endelig

spørger jeg først og sidst paa den store fattige Fiskeribefolknings Vegne, hvis økonomiske Eksistens næsten afhænger af dette pinlige Spørgsmaals Løsning. Der findes over 3000 Familiemedlemmer, hvis Eksistens næsten afhænger af, hvorledes denne Sag bliver løst. De staa i Øjeblikket og ere forviste fra deres Arbejdsplads, hvor de næsten udelukkende ere henviste til at skulle tjene Brødet til sig og sine. Jeg synes derfor, at det er et Spørgsmaal, der kan fortjene at blive løst. Efter at man altsaa nu forgæves i mange Aar har ventet paa Afgørelsen af denne Sag, efter at man atter og atter fra Befolkningens Side har paakrævet Løsningen af denne Sag, og efter at man er kommen til fuldstændig Klarhed over, hvor vidt Laksegaardens Fiskeriret strækker sig, forekommer det mig, at denne Sag endelig nu maa være moden til Afgørelse. Og hertil kommer, at de to nedsatte Kommissioner angaaende denne Sag ere komne til det samme Resultat: at denne Laksegaard bør købes af Staten. Jeg tror derfor at turde forsikre den højtærede Landbrugsminister om, at der ikke vil faas Fred, før denne Sag endelig er ordnet.

Der er et andet lille Spørgsmaal, som ogsaa angaar Landbrugsministeren, som jeg gerne vilde henlede den højtærede Ministers Opmærksomhed paa. Jeg vil henstille, om det ikke var muligt at faa Konsulentvirksomheden udvidet paa et enkelt Omraade, nemlig paa Slakteriomraadet. Jeg tror, at jeg i dette Øjeblik gør mig til Tolk for alle Slagterier, naar jeg siger, at det er et føleligt Savn, at de ikke have en virkelig kyndig, dygtig, teknisk Medhjælp for Slagterierne. Jeg har før bragt denne Sag frem i Rigsdagen, og jeg har haft den Tilfredsstillelse, at det kongelige Landhusholdningsselskab har taget denne Sag i sine Hænder og gjort Forsøg paa at faa en virkelig kyndig Mand uddannet til at rejse om og yde Slagterierne Støtte til at skaffe det bedst mulige Produkt til det engelske Marked. Jeg synes ogsaa, det ligger i Sagens Natur, at naar man vil bringe Ofre for at fremme Svineavlscenrer for at skaffe det bedst mulige Raaprodukt til Slagterierne, saa maa man heller ikke sky at bringe Ofre for at faa det bedst mulige Produkt til Markedet; for det kan ikke nytte, at man skaffer det bedst mulige Raaprodukt til Slagterierne, naar det udgaar derfra i en daarlig Tilstand. Og under den meget stærke Konkurrence, vi have for Tiden baade med irsk, kanadik og ogsaa svensk Flæsk, og som